

čís. 562/1919 číselně určitou částku, kterou má odsouzený (§ 335 tr. zák.) podle svých sil nahraditi.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, Zm II 191/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 3. dubna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335 a 337 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z výroku podle § 4 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n., a zrušil výrok, by obžalovaný hradil Bertě D-ové 2.000 Kč za pohřební výlohy a útraty v nemocnici, a omezil dotyčný výrok jen na povinnost, by obžalovaný »nahradil podle svých sil škodu, kterou způsobil«. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Ve výroku o podmíněném odsouzení bylo obžalovanému uloženo, by ve zkušební lhůtě nahradil soukromé účastnici 2.000 Kč za pohřební výlohy a útraty v nemocnici. Jelikož číselná správnost těchto položek není doložena a mohlo by snad i na straně usmrčené býti spoluzavinění na úrazu, nebylo účelné v tomto případě při výroku podle § 4 zák. čís. 562/1919 stanoviti číselně určitou částku, kterou má obžalovaný podle svých sil nahraditi. Bylo proto v tomto směru odvolání vyhověti a uložiti obžalovanému jen povšechně povinnost, by »podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil«. Tím se předejde i zbytečným nesrovnalostem mezi rozhodnutím trestního soudu a případným rozhodnutím soudu civilního.

Čís. 4102.

Pojem »obstarávání úředních věcí« (§§ 101, 104 tr. zák.).

Na pasivní úplatkářství dozorců vězňů a na spoluvinu na něm není použití ustanovení § 3 odst. (1) a (2) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., nýbrž přísnějšího ustanovení druhé věty § 104 tr. zák.

Ve svádění (svedení) soudních dozorců vězňů ke stranictví nebo k porušení úřední povinnosti darem nelze však shledati zločin podle § 105 tr. zák., nýbrž jest o takové protiprávní činnosti uvažovati s hlediska mírnějšího ustanovení § 2 odst. (1) a (2) zákona o úplatkářství.

Zájem státu na přesném dodržování kázně a řádu ve věznicích jest důležitým veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. (2) zák. čís. 178/1924.

Úředník uznáný vinným zločinem § 104 tr. zák. (druhá věta) nemůže býti uznán vinným i zločinem §§ 5, 105 tr. zák., třebaže svého úplatkáře k činnosti spadající pod pojem zločinu § 105 tr. zák. navedl.

Kdo napomáhá podplacenému pak úředníku při jeho trestném jednání, nemůže mu býti kromě této trestné pomoci současně a zvláště přičítána činnost, již nastrojil a podporoval jednání úplatce, nanejvýš, podléhá-li úředník přísnější trestní sazbě než úplatce.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, Zm II 359/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Vilmy P-ové do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 14. července 1930, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na brání darů ve věcech úředních podle §§ 5, 104 tr. zák. a zločinem spoluviny na svádění ke zneužití moci úřední podle §§ 5, 105 tr. zák., zavrhl, pokud napadla odsouzení obžalované Vilmy P-ové pro zločin podle §§ 5, 104 tr. zák., při čemž z výroku toho vyloučil slovo »nastrojila«. Jinak však zmateční stížnosti vyhověl a rozsudek prvé stolice ve výroku, pokud jím byla obžalovaná Vilma P-ová uznána vinnou zločinem spoluviny na svádění ke zneužití úřední moci podle §§ 5, 105 tr. zák., zrušil s tím, že kvalifikace podle §§ 5, 105 tr. zák. odpadá. Zároveň podle § 290 tr. ř. zrušil rozsudek nalézacího soudu i ve výroku, jímž bylo jedenáct obžalovaných uznáno vinnými zločinem svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák., jakož i ve výroku o trestech těchto obžalovaných a výrocích s tím souvisejících, a uznal tyto obžalované vinnými, že v době asi od prosince 1928 do 12. listopadu 1929 dozorcí vězňů u krajského soudu v Olomouci Václavu P-ovi, tedy veřejnému činiteli, a s jeho vědomím i jeho manželce Vilmě P-ové za to, že jím budou poskytnuty výhody a úlevy, pokud se týče opomenuty úkony, k nimž byl tento činitel jako dozorce vězňů povolán, poskytl prospěch, na nějž tento činitel neměl práva, čímž spáchali přečin úplatkářství podle § 2 odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., Evžen W., Kateřina W-ová a Anna H-ová, ano šlo jen o nepatrný prospěch, avšak činem neb opomenutím byl dotčen důležitý veřejný zájem, přestupek úplatkářství podle § 2 odst. 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalované Vilmy P-ové jest v právu, uvádějíc, že obžalovaný Václav P. neobstarával úřední věci, vynášeje »nelegální cestou« dopisy a přinášeje — rozuměj »nelegální cestou« — potraviny a kuřivo vyšetřovancům, pobíraje za to úplatky. Avšak stranictví nebo jinaké porušení úředních povinností nemůže býti nikdy obstaráváním úředních věcí, jímž lze rozuměti jen řádný, nezávadný výkon úřadu, přesné, výhradně věcnými hledisky se řídící a osobní přízně nebo nepřízně k dotčeným osobám nezajímající plnění úředních předpisů. To jest i stanovisko zákona, který podle jasného doslovu a smyslu nepředpokládá, by bylo úřední moci zneužito výkonem úřadu nebo stranictví spácháno obstaráváním úřední věci, nýbrž předpokládá jen, by bylo zneužito úřední moci v úřadě, v němž jest pachatel ustanoven (§ 101), pokud se týče, by se pachatel dal svést ke stranictví při obstarávání věcí svého úřadu (§ 104 tr. zák.), pokud se týče, by pachatel byl povolán k úkonu, o který jde (§ 2 zákona čís. 178 sb. z. a n. 1924). Proto stačí, bylo-li uplacenému úředníkovi mocí a z povinnosti jeho úřadu ve věci (ve směru) úplatkem dotčené (dotčeném) něco zaříditi nebo zameziti podle úředního (služebního) předpisu, s jehož řádným splněním

není v souladě a za jehož výkon (obstarávání) nelze proto pokládati to, co úředník z důvodu úplatku skutečně zařídil, nebo že zákrok opomenul. Správně tudíž vystihl dotčený zákonný znak i nalézací soud, vysloviv v rozsudku, že se obžalovaný Václav P. dopouštěl při výkonu své služby, jejíž obor a rozsah zjištěn, plánovitě stranictví tím, že poskytoval neoprávněné výhody osobám, na které se vztahovala jeho úřední působnost. Že poskytování těchto výhod bylo porušením předpisů v rozsudku podrobně uvedených a tím i porušením úředních povinností a stranictvím, stížnost nepopírá, nýbrž přímo uznává. Na omylu je stížnost, majíc za to, že toto stranictví a porušení úředních povinností zakládá jen kázeňský (kárný) přečin, a to dokonce i u spoluobžalovaných, pro které přece neplatí služební předpisy, závazné pro Václava P-a, a kteří nemohou býti stíháni kárnou cestou, určenou jen pro dotčené úřední osoby. K porušení služebních (úředních) předpisů, které o sobě bylo by arcíť zůstaviti kárnému potrestání, ano vypadá z rámce § 101 tr. zák. pro nedostatek úmyslu (a způsobilosti) způsobiti škodu, přistupují v souzených skutcích Václava P-a jako další protiprávní složky jednak účel nadržování některým vězňům (vyšetřovancům) před jinými (stranictví), jednak pohnutka (podnět) ziskuchtivost (dar neboli úplatek), kterými souzené skutky obžalovaného Václava P-a převyšují pouhé bezprávi kárné a pro které naplňují skutkovou podstatu trestného činu, přikázaného k právomoci trestních soudů, k níž pak jest přikázati i spoluvinu na nich, z níž jest viněna stěžovatelka. Ani k námitce stížnosti, hledící k ustanovení § 281, čís. 10 tr. ř., že na nejvýše lze činnost Václava P-a a jeho spoluvinníků posuzovati za přečin podle §§ 2 a 3 zákona z 3. července 1924, čís. 178 Sb. z. a n., nelze přisvědčiti v celém rozsahu výroku o vině stěžovatelky. Stížnost jest v nepravu, pokud jde o zločin § 104 tr. zák., pokud se týče spoluvinu na něm (srovnej k otázce možnosti spoluviny na něm rozhodnutí č. 2480 sb. n. s.). Námitka není odůvodněna než pouhým, ohledně tohoto zločinu nesprávným tvrzením, že jest v souladu s jednomyslným stanoviskem vědy a četné judikatury. Proto netřeba se vypořádávati podrobněji s touto stránkou námitky, a stačí připomenouti ke správným úvahám rozsudku, že vhodným podmětem zločinu podle druhé věty § 104 tr. zák. jest kterýkoliv úředník — t. j. kterákoliv osoba, na niž se hodí ustanovení druhého odstavce § 101, tr. zák. —, třebaže není z úředníků, jež má na zřeteli první věta § 104 nebo § 105 tr. zák.; dále že ani v nauce, ani v judikatuře — srovnej rozhodnutí č. 2936 úř. sb. Vídeňské a č. 1266, 2480 sb. n. s. — není nejmenší pochybnosti o tom, že soudní dozorce vězňů jest úředníkem ve smyslu §§ 101, 104 tr. zák., — že ustanovení § 104 tr. zák. bylo až na poslední větu výslovně zachováno v platnosti § 1 (viz ohledně poslední věty § 11 čís. 2) zákona z 3. července 1924, čís. 178 Sb. z. a n., takže na pasivní úplatkářství dozorců vězňů a na spoluvinu na něm není použití ustanovení § 3 odst. č. 1 a 2 zákona čís. 178/1924, nýbrž přísnějšího ustanovení druhé věty § 104 tr. zák.

Oné námitce nelze však upříti oprávnění, pokud se vztahuje k výroku o zločinu § 105 tr. zák., přesněji o spoluvině stěžovatelky na tomto zlo-

činu. Rozsudek jest na zcestí, maje za to, že dozorce vězňů jest z úředníků, na které se vztahuje předpis § 105 tr. zák., a dovolává se pro tento názor rozhodnutí zrušovacího soudu č. 3735 sb. n. s., který se zabývá případem odsouzení pro zločin § 104 tr. zák. a výkladem jen první věty tohoto §. Ovšem spadá pod pojem správy spravedlnosti nejen činnost soudcovská v užším smyslu slova, nejen činnost civilních a trestních soudců (včetně porotců) a státních návladních, nýbrž — mimo jiné — i činnost úředníků a zřízců pověřených výkonem rozhodnutí a usnesení soudcovských, tudíž i činnost dozorců vězňů v soudních věznicích a trestnicích. Avšak správa spravedlnosti jest rozhodování (obstarávání) veřejných věcí na roveň postavena jen v první větě § 104 tr. zák. a tím jen pro dosah zločinu brání darů ve věcech úředních. V § 105 tr. zák. jest — vedle rozhodování veřejných věcí a propůjčování služeb (služebních míst) — uveden jen určitý úsek správy spravedlnosti, přesněji jen úředníci působící v určitém úseku správy spravedlnosti, totiž civilní a trestní soudci a státní návladní. Z toho plyne, že pro dosah § 105 tr. zák. nepřicházejí neuvedené tam úseky správy spravedlnosti (neuvedení tam činitelů tohoto odvětví veřejné správy) v úvahu, a že pro dosah tohoto § 105 tr. zák., pro zločin svádění ke zneužití moci úřední, nelze činnost (úřední působení) dozorců vězňů klásti na roveň rozhodování veřejných věcí, to tím méně, že podle ustáleného výkladu — srovnej zvláště rozhodnutí č. 2071, 3735 sb. n. s. — jsou veřejnými věcmi věci, které se dotýkají zájmů státního celku neb alespoň veřejným právem chráněných zájmů některého okruhu státních občanů a nejsou příkázány soudům, by právoplatně o nich rozhodovaly. Důsledkem toho nelze ve svádění (svedení; viz slova § 105 tr. zák.: »nechť se pachatelé úmysl zdařil anebo ne«) soudních dozorců vězňů ke stranictví nebo k porušení úřední povinnosti darem shledati zločin podle § 105 tr. zák., nýbrž jest o takové protiprávní činnosti uvažovati s hlediska mírnějších ustanovení § 2 odst. čís. 1 a 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 Sb. z. a n., vstoupivších na místo zrušeného — viz § 11 čís. 2 cit. zák. — předpisu § 311 tr. zák. Podřadí-li přes to rozsudek uplácení obžalovaného Václava P-a spoluobžalovanými, s nimiž sprostředkovala styk Václava P-a stěžovatelka, pod ustanovení § 105 a dotčenou činnost stěžovatelky pod ustanovení §§ 5, 105 tr. zák., jest rozsudek výronem nesprávného použití zákona jednak ve výroku, jímž bylo jedenáct obžalovaných uznáno vinnými zločinem svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák., jednak ve výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na svádění ke zneužití moci úřední podle §§ 5, 105 tr. zák. Proto bylo z důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. zrušiti rozsudek ke stížnosti obžalované Vilmy P-ové v oné části výroku o její vině, a podle § 290 tr. ř. i ve výroku o vině řečených spoluobžalovaných; důsledkem toho bylo zrušiti rozsudek i ve výroku o trestech všech obžalovaných kromě Václava P-a a ve výrocích s tím souvisejících.

Pro další postup jest ohledně viny stěžovatelky Vilmy P-ové předem zkoumati, má-li a může-li zrušená část výroku o vině býti nahrazena jiným výrokem o vině, či má-li zůstatí při pouhém zrušení, an jest za-

chovanou v platnosti částí výroku o vině, výrokem napadeného rozsudku, že stěžovatelka jest vinnou zločinem spoluviny na braní darů ve věcech úředních podle §§ 5, 104 tr. zák., vyčerpán právní význam souzené činnosti stěžovatelčiny i v té části, ve které nalézací soud neprávem shledal zločin spoluviny na svádění ke zneužití úřední moci podle §§ 5, 105 tr. zák. Podkladem těchto úvah lze učiniti konečné (sumární) závěry napadeného rozsudku, které nejsou stížností formálními výtkami napadeny, k nimž však budiž přes to podotčeno, že není v předchozím vyličení styků manželů P-ových se spoluobžalovanými zjištění neb i jen poukazu, že stěžovatelka někoho ze spoluobžalovaných bez podnětu se strany manžela vyhledala nebo na něm úplatek z vlastního podnětu žádala, což ovšem nemůže býti bez významu pro výklad slov »sama vyhledala« a »ke spáchání činu vybídla«. Rozhodovací důvody, jež již před tím na některých místech poukazují k předchozí dohodě manželů P-ových, zjišťují, že se obžalovaný P. své manželce dopodrobna svěřil, co zamýšlí učiniti, jakých výsledků chce docíliti a jakými prostředky, že ve všech jednotlivých případech sdělil manželce, že potřebuje její pomoci k navázání styků vyšetřovance s osobou na svobodě a že za to dostává a dostane dary, a že stěžovatelka vědomě manžela při uskutečňování jeho plánů podporovala. Vyslovují-li v zápětí rozhodovací důvody dále, že stěžovatelka jako prostřednice (zprostředkovatelka) v některých případech sama vyhledala spoluobžalované a vybídla je ke svádění (rozuměj Václava P-a) ke zneužití moci úřední, neznamená to — v souvislosti s předchozím zjištěním —, že stěžovatelka jednala i jen v jediném případě bez podnětu svého manžela a bez předchozí dohody s ním, nýbrž jen, že nečekala, až ji dotčení spoluobžalovaní vyhledají v jejím bytě a sami se jí svěří, naopak — ale bez výjimky vždy z podnětu a v dohodě se svým manželem — docházela k nim a nabízela jim pomoc k uskutečnění toho, co obžalovaný Václav P. přichystal a zahájil. I toto vyhledávání a vybízení spoluobžalovaných — právě tak jako ostatní služby spoluobžalovaným a přijímání darů od nich — bylo tudíž jen částí trestní pomoci poskytované stěžovatelkou manželí Václavu P-ovi podle předchozí dohody při (k) páčání zločinu § 104 tr. zák., takže jde ve skutkovém podkladě výroku o zločinu podle §§ 5, 105 tr. zák. o část skutkového podkladu výroku o zločinu podle §§ 5, 104 tr. zák., a současné uznání stěžovatelky vinnou oběma zločiny neznamená reální, nýbrž ideální souběh (jednočinný souběh oněch zločinů). Předpoklad (možnosti) takového souběhu přičí se však správnému výkladu zákona. Ustanovení trestního zákona o pasivním a aktivním úplatkářství chrání týž právní statek — ryzí, jen věcnými hledisky se řídící, najmě nestranný výkon úřadu i v případech, ve kterých není přímo zamýšlena škoda povahy v § 101 tr. zák. vytčené — proti témuž nebezpečí — menší odolnosti úředníka proti možnosti učiniti za cenu porušení úředních povinností své poměry výhodnějšími — a brání tedy téže poruše právního řádu, třebaže jest skutečná tato porucha předpokládána jen druhou větou § 104 tr. zák., a ostatní dotčená ustanovení shledávají (zřejmě, by byla ochrana onoho statku

zvýšena) dokonaný čin trestný již v pokusu, způsobiti takovou poruchu (§ 105 tr. zák.) nebo dokonce již v žádání, přijímání, příslibování a poskytování prospěchu (§ 2 a § 3, viz i § 4 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., srovnej i § 30 zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n.). Vyvěrajíce z právní zásady o trestnosti i pouhého, k poškození jiné osoby (§ 101 tr. zák.) nesměřujícího stranicí a jinakého porušení úřední povinnosti, došlo-li nebo má-li k němu dojiti z důvodu úplatku, jsou dotčená ustanovení trestního zákona úpravou (formulací) této zásady jednak pro přímé pachatelství (druhá věta § 104 tr. zák., § 3 odst. čís. 1 a 2 zákona čís. 178/1924, viz i § 30 odst. čís. 2 zákona čís. 111/1927), jednak pro intelektuelní původcovství, po případě intelektuelní pomoc nebo návod (§ 105 tr. zák., zrušený § 311 tr. zák., § 2 odst. čís. 1 a 2 zákona čís. 178/1924, viz i § 30 odst. čís. 1 zákona č. 111/1927). Jsou-li takto pasivní a aktivní úplatkářství jen lícem a rubem téhož trestného činu, jest na ně použití zásad plynoucích z ustanovení § 5 tr. zák., najmě i zásady, že táž osoba nezodpovídá za týž trestný čin současně a hromadně s hlediska několika způsobů účasti v § 5 tr. zák. vymezených, najmě že (přímý) pachatel nemůže býti odsouzen současně i jako spoluvinník, třebaže by část jeho činnosti spadala o sobě pod pojem spoluviny, a že intensivnější způsob účasti na trestném činu zahrnuje v sobě i méně intensivní způsob účasti, jenž proto nemůže býti zvláště přičítán vedle onoho způsobu. Proto nemůže býti úředník, uznaný vinným zločinem § 104 tr. zák. (druhá věta) uznán vinným i zločinem §§ 5, 105 tr. zák., třebaže svého úplatkáře k činnosti spadající pod pojem zločinu § 105 tr. zák. navedl (srovnej Finger Strafrecht 1914, II. svazek str. 908), a proto nemůže býti tomu, kdo napomáhá podplacenému úředníku při jeho trestném jednání, kromě této trestné pomoci současně a zvláště přičítána činnost, již nastrojil a podporoval jednání úplatce, najmě, podléhá-li úředník přísnější trestní sazbě než úplatce. Tomuto stanovisku svědčí i úvaha, že se úředník dopouští podle § 3 zákona čís. 178/1924 za dalších předpokladů tam uvedených trestného činu i tím, že prospěch žádá; jelikož jest v takové žádosti pojmově zahrnuto působení na úplatce, by prospěch poskytl nebo slíbil, nelze úředníkovi a nelze proto ani pomocníkovi úředníka přičítati žádost tu podle § 3 a současně i podle § 2 cit. zákona. Takové působení na úplatce a jakékoliv napomáhání úplatci jest — došlo-li k němu z podnětu úředníkovy a za účelem provedení činu zahájeného úředníkem — jen částí trestné pomoci poskytnuté podplacenému úředníku, jejíž právní význam byl by i v oné části pro výrok o vině úplně vyčerpán podřaděním pod ustanovení § 5 tr. zák. a § 3 zákona čís. 178/1924, a je tím více po stránce té vyčerpán podřaděním pod přísnější ustanovení §§ 5, 104 tr. zák., takže dotčená složka svedení úplatce k úplatku, přistouпивší ke složkám uvedeným v § 105 tr. zák., mohla by býti hodnocena jen jako přitěžující okolnost § 44 písm. d) tr. zák. Proto nelze nahraditi zrušenou část výroku o vině stěžovatelky Vilmy P-ové jiným výrokem o vině, najmě nelze ji zprostiti z obžaloby pro zločin spoluviny na svádění k zneužití úřední moci podle §§ 5, 105

tr. zák., jelikož jsou podkladem (předmětem) této části obžaloby tytéž skutky, jež jsou podkladem (předem) — přesně částí podkladu (předmětu) — zachovaného výroku rozsudku, že stěžovatelka jest vinnou zločinem spoluviny na brání darů ve věcech úředních podle §§ 5, 104 tr. zák., při čemž bylo z výroku toho vyloučiti slovo »nastrojila«, neboť nastrojení neodpovídá důvodům a zjištěním rozsudku nalézacího soudu, ano z nich vyplývá, že činu Václavu P-ovi za vinu kladenému napomáhala.

Pokud jde o ostatní obžalované, ohledně nichž byl rozsudek zrušen, stačila zrušovacímu soudu skutková zjištění, jimiž pokládal nalézací soud za splnění skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. zák., i po stránce objektivní i po stránce subjektivní k opodstatnění zákonných znaků uvedených v § 2 odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., ano není pochybností o tom, že Václav P. neměl právo na dary, jež mu byly (částečně prostřednictvím jeho manželky) dány jako úplatky, a an se žádný z dotčených obžalovaných nehájil tím, že si nebyl vědom toho, že Václav P. takové právo nemá. Souhrn všech těchto zákonných známek naplňuje pojem úplatkářství, ano šlo o činnost zásadně trestním zákonem ihned v zárodku zapovězenou, za niž odměna již podle povšechných zásad mravních i právních nepřísluší. Ježto rozhodovací důvody rozsudku nalézacího soudu zjistily i přesně výši jednotlivých darů toho kterého z dotčených obžalovaných, a ježto jest o zákonné náležitosti, jde-li o prospěch »nikoliv nepatrný«, uvažovati výhradně s hlediska hodnoty úplatku o sobě, při čemž jest arciť — jak dovozuje rozhodnutí sb. n. s. čís. 1949 — přihlížeti k okolnostem případu, najmě k pokleslé hodnotě peněz, k drahotním a ostatním poměrům, — bylo lze i v tomto směru věc posouditi a ihned rozhodnouti. V případech Evžena a Kateřiny W-ových a Anny H-ové shledal sice zrušovací soud, že jde o prospěch nepatrný, — jednaloť se v případě W-ových o 30 Kč a o zajíce v ceně 30 Kč, celkem o 60 Kč, a v případě Anny H-ové o 1 kg uzeného masa a 2 kousky másla v ceně celkem 24 Kč — avšak činy obžalovaného Václava P-a byl dotčen důležitý veřejný zájem, jež má stát na přesném dodržování kázně a řádu ve věznicích, pročež bylo tyto obžalované uznati vinnými přestupkem podle § 2 odst. 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n. V ostatních případech nelze označiti prospěch, jehož se obžalovanému Václavu P-ovi dostalo, za nepatrný, an činil podle zjištění nalézacího soudu ohledně S-ových 1.200 Kč, ohledně Ch-ého a Š-ové 290 Kč, ohledně D-ových 750 Kč a ohledně K-ových 150 Kč; bylo proto tyto uznati vinnými přečinem úplatkářství podle § 2 odst. 1 zákona.

Čís. 4103.

Soud není oprávněn zrušiti své vlastní usnesení, jímž proti ustanovení čl. II. rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 přiznal odsouzenému bezpodmínečně účinky amnestie; učinil-li tak, porušil zákon v základních zásadách trestního řízení.